

Sy-li spēwał,
Pillnje džéłat,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosó ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosó da.

Njeh ty spēwaš,
Swérnje džéłtaš
Wšédne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh ói khmana
Žiwnosó je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. P.

• Serbske njedzelske lopjeno. •

Wudawa so kóždy kóbotu w Esmerjez kuliciskoczeńni a płaczi šchtwórtlětnje 5.— hr. i portom 6.— hr.

1. njedzela adventa.

Lut. 1, 67—79.

W adventskim čašku nětko stejimy. Adventski čas je čas wježela, sradowanja a spēwanja. Sdnyž israelski lud s wješkym Hosiana teho Anjesa powita a s wyštanjom a palmowymi halokami jeho čzešči, kaž wjele bóle dyrbja nasche wutrobny so wježelicz a jeho powitacz. Tam jenož israelskemu ludaj to słowo płaczi: „hlej, twój kral pschindze k tebi“, prawy a pomoznik, nětko pak to kóždej jenotliwej duški płaczi, kotraž ma žadanje po nim. Ne kóždemu wot nož chze wón pschincz a jako tón prawy nam swoju prawdoscz sdželicz a jako tón pomoznik nam pomhacz we wschej duchownej a čželnej nusy. — To wješkym adventski čas pschipowjeda; pschetož advent reka pschihad, a so tón Anjes nam dženska hšcheže swój pschihad swjeczicž dawta, s tym wón wobkrucza, so chze tež w nowym zyrkwinyh lěcze k nam pschincz ke wschej pscheczelniwosczu a s darami swojeje hnady, kotruž je nam pschinješt. — Tehodla su nasche wutrobny polne wježela a sradowanja. Tež my wołamy, kaž Zacharias w naschim tekščez: Šhwaleny budž tón Anjes! My jeho šhwalimy,

1. kiž je naš doma pytał,
2. kiž je nam postajil roh teho sboža,
3. kiž nasche nohi wjedze na šchěžku teho mēra.

I.

„Šhwaleny budž tón Anjes, tón Bóh israelski, pschetož wón je domaphta a wumohl swój lud“, kaž Zacharias swój šhwalobny šhěrłusch sapocznje, a na kónzu nascheho teksta šhwalil „tu wutrobnu šmilnoscz nascheho Boha, s kotrejž k nam je pohladalo to šhadjenje s wyškoscze, so by swēcžiko tym, kiž pó čmje a

to ščženu teje šmjercze šedža.“ — To šhadjenje s wyškoscze — kajke potajne słowo! Šhto chze Zacharias s tutym słowom prajicž? Tuto słowo naš na šlubjenje stareho šafonja dopomni, kaž: Šwěda budze s Jakuba šenicž, — abo: tón lud, kiž pó čmje šhodži, widži wulke šwětko, a na tych, kiž bydla w čžemnym kraju, šwēczi so jaknje, abo: wam, kiž so šwojeho mjena bojicze, budze šlónzo teje prawdoscze šhadjecz a sbožo pod jeho šhidkami. — To šhadjenje s wyškoscze je Jezuš Šhrystuš kam, tón Šbóžnik teho šwěta. Bóh je swój lud doma pytał, jako jemu swojeho lubeho šenicžeho narodženeho šhna póšla. We Bethlehemje, w čžichej šwjatej nozy je so to štało. Šodowiny šwjedžen naš na čas dopomni, jako je Bóh swój lud doma pytał. A tak je šchescžijanow wschitkich časow doma pytał, tež naš. Adventski čas je nětko, wón wschindze šašo. Šlej, twój kral pschindze k tebi! Ja steju psched durjemi a šlapam, wón praji. To šhadjenje s wyškoscze chze naš doma pytač, wschitkich čžłowjekow, kiž pod brēmjenjom swojich hrěchow šdychuja, a chze nam troscht a šwětkoscz a sbožo pschinjescz. Š wyškoscze, s njebež štupi do nascheje šrijedžiny, swój lud doma pyta, lud šchescžijanow, kotřiz buchu psches šwjatu šchczenizn jeho džēczi; tych šprózných a wobczěženyh doma pyta. A šhto nještłuscha k tutym? Njeje žiwjenje kóždeho čžłowjeka polne wschelafich wobczěžnosczow? Šelko nusow a žalosczow ma taš někotry čžerpicz a njescz, přiedy hacž móže swoje džěko šlónčicž a swoju špróznu šlowu k nóżnemu wotpočžinkej položicž! A tež čzi, kotrymž šwět jako sbožownym šawidži, šelko šdychowancžkow a šylšow žiwjenje šebi tež wot nich žada! Šle, ty wudowa, kotraž by šrudna šmjercze swojeho mandželskeho dla, wy šarschi, kiž pschi rowje lubeho džěšćea płacaje, ty šhorj, kiž óžtžžš

chorožju ležiš, ty stary, kiž bo gmjercze bojíš, budźce khróbli! A wam wschittim, wschittim chze to sřhadjenje s wyřkofsce, tón kmilny Ebóžnik, pohladacz; wy wschitzu móžecze bo sašo wje-helicž, jeli so jenož chzece, jeli so jeho horjewšacz chzece. D křyschcže tola, adventski czař je nětko; hlej, twój kral pschindže t tebi! Bóh je swój lud domapytał a nětko swój lud sašo doma-pyta. To sřhadjenje s wyřkofsce t nam pohlada, so by swěczišo tym, kiž po czmje a w seženu teje gmjercze ředža. We swojim řlowje a sakramencze chze teř t tebi pschindž, so by cze cřisteho, řylneho, řwobodneho, řtroweho a řbóžneho cřinił. Haj, řhwa-leny budž tón řnjes!

II.

„Řhwaleny budž tón řnjes, pschetož wón je nam postajit roh teho řboža w domje řwajejo řkřžobnika Davita.“ — Roh teho řboža — to je teř potajne řlowo. Šchto je s tym mēnjene? Namakamy tuto řlowo husto w starym řalonju; teř David we 18. psalmje řpěwa: Wutrobnje lubuju ja tebe, řnježe, moja řyl-nošč, řnježe, moja řkala, mój hród, mój wumožnik, mój Bóh, moje wyřke město, na kotrehož ja řo řpuschžam, mój řchit a roh mojejo řboža a moje hrodžišcže. — W rohu leži řylnošč była, a tehodla je roh řnamjo řchita a dohyczerřke mořy. — Tehodla bēchu teř na woltarju w templu w řerusalemje 4 rohi jako řnamjenja bōřřke mořy a řohnowanja, na kotrymž cři pobožni řřhes řrew wujednanja džel bjerjechu. Najajřniřcho tu njeturjelnjowe řražnu wařnosč rohoro woltarja jako řnamjenjo řboža s teho řpōnajemy, so řlōstnik abo mordat, kiž rohi woltarja řapschija, nětko pod řchitom Boha řteji; wón bē cřlowjeřkemu řudej cřeknył a řadym řudnik njeřmē jeho wjařy řřhesčehacz. Řajřka dobrota bē tajke mēřtno cřekanja řa njeho! — Ale řhwa-leny budž tón řnjes! Je džē teř nam postajit roh teho řboža. Šdže je woltar nascheho wujednanja, město nascheho wujednanja a cřekanja? To je Golgatha, to je řwjaty a drohi řchiz, na kotrymž je Bōži řyn řa nař czerpil a wumrjel, so bychmy my wodacze hřehow a wēczne řiwjenje dostali. Njeje w řanym druhim ta řbōžnosč, teř njeje řane druge mjeno pod njebjom date tym cřlowjeřkam, w kotrymž řas mohli řbōžni byč; ale řřhes jeho ranu řmy my řahojeni. Řschiz řhryřtuhowy je roh nascheho řboža. Šchtōž tam cřekny, tón je wumoženy wot wschit-lich njeřscheczelow řwojeje duřhe. To je to jene, řchtož nam nuřne je. Ebōžny tón, kiž je tuto město cřekanja namakal. — Zacharias t řwojemu řhnej řraji: „a ty džēczatto budžesř pro-feta Boha wjerřchneho mjenowanu, pschetož ty řriedy pōndžesř řřhed řnjesom, so by jeho pucze řschihotowal a řpōnacze teho řboža dał jeho ludej we wodawanju jich hřehow.“ — Řpōnacze je řapocžatł praweho řchescžijanskeho řiwjenja, řpōnacze řebje řameho, řpōnacze řwojich hřehow a řlōščow a řpōnacze hnadu Bōžeje a teho řboža. Jan, to řchēženit, bē pōřkany, so by řriedy řchol řřhed řnjesom, so by jeho pucze řschihotowal. Wón je řředowal: cřinčze řofutu! a je řokasal na jehnjō Bōže, kotrež teho řwēta hřehi njeře, na roh teho řboža. — Adventski czař je czař wjeřela, řadowanja a řpēwanja. „Wjeřel řo jara, ty řionřka džowka, a wyřkaj, řerusalemřka džowka!“ Ale adventski je teř řofutny czař. Šlōř řana řchēženita, kotryž temu řnje-sej pucž řschihotuje, teř w tutyř dnjař sašo řlincži, so by řpōna-cze hřeha a řboža dał řwojemu ludej. Řajřki wulřotny dar! Ruby řchescžijano, ty řy wēcže we řwojim řiwjenju tał někotry řjany dar wot lubyř rukow dostal; ale temu, kiž je tebi t řpōna-cžu řboža řomhał a tebi pucž t řesujej řokasal, kař řan tón řchēženit, temu budž wēcznje džakowny! Dži a wopokaž jemu řwoju džakownosč a lubosč, wón je to řebi řakřžit. — Šchtōž je tajke řpōnacze řboža namakal, teho budže kōždy adventski džēn napominacz, řhwalobny řhřlusř wo řřhadjenju s wyřkofsce

řpēwacz, kotrež je nam postajit roh teho řboža. Haj, řhwaleny budž tón řnjes.

III.

„Kiž wjedže nasche nohi na řchēžku teho mēra“, řēla na řonzu nascheho řēřita. Wēr je řonž wschēje nuř, pod kotrež cřlowjeřta wutroba řdychuje a czerpi, dōniž njeje řřhadjenje s wy-řkofsce řpōnaka. Wēr je wēřtosč wodacza hřehow a řboža. Wēr je nowe řiwjenje Bōžejo džēščza, kotrež, kař Zacharias řpēwa, „jenož temu řnjesej řkřži bjes bojoseče řwoje řiwe dnw w řwja-tosčři a prawdosčři, kotraž jemu řpōdobna je“, abo kař dr. Mar-cžin Suther wučži: „so bych řam jeho a w jeho řraleřtwe pod nim řiwy był a jemu řkřžit we wēcznej prawdosčři, njetwinosčři a řbōžnosčři.“ Je nasche řiwjenje, řhodjenje a řadžerjenje hiřom tajki pucž mēra? D njechamy my nětko w adventskim czařu nowe řiwjenje řapocžecž? — Pucž mēra nař t řbōžnemu řonzej wjedže. Řpōřledni njeřscheczel je gmjercž. Ale w řhryřtuhu budžemy řbōžnje wumrjecž. Řražniřcho njeje nihdže řbōžne wumrjecze řchescžijana řřhane hač w řhřlusřu stareho řimeo-na: „Nēř puschčřisř řwojejo wotrocžka, řnježe, s mērom; pschetož mojej wocži řtej twojejo Ebōžnika widžakoj.“ — T, ja by tón řnjes, hdnž nascha pōřlednja hodžina pschindže, nasche nohi na řchēžku mēra wjedł, so bychmy, hdnž tón řnjes t wul-temu pōřlednjemu adventej pschindže, njebjesře řraleřtwe hē-bowali. řamjeñ.

Na přenju njedželu hodowneho řoczneho czařa.

(24. psalm, 7. řchucžka.)

Wotewčze wrota řchēroko a cřinčze durje na řwēcže wyřkotel! Bo řwojim řkōžu czo. 111.

Wotewčze nětko wrota wschē!

Wřchaf pschindže řnjes wschēj řražnosče,

Řral nade wschēmi řralemi,

A Ebōžnik nade řwētami,

Řiž řbōžnosč řobu řschinjeře;

Ša to jom' wjeř'le řpēwajcže:

Řhwaleny budž mój Bóh,

Mój řtwor'czel, s radu dosčž!

Wón řprawny je, nam s řomharjom,

A řahoda je s wosom jom',

Še řwjatosčžu řo řrōnuje,

Še řmilnosčžu wón řraluje,

Wřchu naschu nuřu řtajesče,

Ša to jom' wjeř'li řpēwajcže:

Řhwaleny budž mój Bóh,

Mój Ebōžnik, mōžny wschoh'!

Řrař řbožowny, wjeř řbožowna,

Řiž řschi řebi toh' řkala ma!

Teř wutroby wschē řbožowne,

Šdnž tutón řral t nam řschicžehnje!

Wón prawe řlōnzo wjeř'la je,

S nim luta radošč řřhadjuje.

Řhwaleny budž mój Bóh,

Mój řroschtař, bjes řonza!

Wotewčze nětko wrota wschē,

Wutrobu t templu řschiprawcže;

Šakožti bohajořcže

Nēř s nutrym wjeř'lom natpřicže;

Tał pschindže řral teř wēcže t wam,

Haj řbōžne řiwjenje wscho řam',

Řhwaleny budž mój Bóh,

Mój Wōtcž wot wēcznosče!

Všchindž, Šbóžniko, mój Jesužo,
 Čže povitam najvojebelscho;
 Ach všchindž se štwojej milosčju,
 Naš wobdaruj tež s lubosčju.
 Dvoj šwojaty Duch naš domjedže
 Na pucž do wěcznej' šbóžnosčje,
 Dvoj' mjeno, šenježe, budž
 Všchez' wulžy šhwalene!

Do němškim pschekožit J. Šh. Riota.

Advent.

Hórku bě pschewinyt, pucž šhilešče šo do doła. Tuž po-
 jasta. Starý shtom tam to pschi pucžu. A tutomu pschistupi.
 Šlehny šo na njón. Bě šprózný po čžele, mucžny po dušchi,

Čžežki to pucž, niz jenož tehodla, dolež bě dalofi a dolež
 bě jón pšchi šchof, ně, čžežki tež tehodla, šchož bě na kónzu, šchož
 hiščeže na njeho čžafasche.

Džěšče to pucž nětk: do doła dele, tola šdasche šo to jemu
 čžežki bjež hacž přjedy na horu horje, jemu, temu, kiž tam
 šteješche.

Bě šebi škobuť se ščerokejš hromu ščajnyt. Bě šo šapo-
 čit, hacžranje niz lěčžo ale hižo přenje dny hodownika. To bě
 ta čžeža, kotruž šobu nješesche žyly pucž, kotraž šo jemu pať čžim
 čžežšča šdasche, čžim dale pschindže, čžim bliže dónžže k wotyl-
 njenemu kónžej. A k tutomu bě blifko. Šiščeže do doła dele a
 potom to niz dalošo wjazy!

Šnaty to pucž, kiž tam psched nim! Bě jón tať někotry
 krócž šchof, k pošlednjemu rasej tehdy — haj tehdy, hdyž bě k po-
 šlednjemu rasej wopuščežit dom, šarschifski dom, kiž tam w dole,
 w runinje, tam dale šady šerkow. Tehdy — tať wucžitamy to
 s myšlow tomu, kotruž tam pschego hiščeže šteji pschi shtomje —
 tehdy bě jemu tón pucž tať lohki byť, hacžranje bě tež na horu,
 na wyšoke wjedl, haj runu měru na wyšoke, s najmjenscha pu-
 jeho myšlach, po jeho woli. Šdyž bě tehdom tónle pucž tamle
 s doła horje pschischof, njebě šebi do žyła myšlit, šo to na horu
 dže, tať lóžko bě jemu byť. Bě w myšlach tu dužy čžiječe
 hinajšče wšchiny pschewinyt, a to žyła lohžy, a to tehodla, do-
 lež měnjese, šo wucžeknywšchi šarschifškimaj woczomaj a wjazy
 nježyšcho nanowe pominanje a macžeržyne proščenje, nětko
 žyly šwět pschewinje a šbožo, to šbožo šwojich šonow, dobudže.
 A nětko! — —

Šaj, to nětko, a to tehdy, to šo runje pod tym shtomom
 tam šetšasčtej. Bě jemu, kaž by tón shtom jemu prajit: „Ša
 čže šnaju, Šahrodničez Šurjo! Ššy tať někotry krócž tu štať
 a wotpoczował w mojim šhlódku. A tež tehdy, wěšch, hdyž po-
 šledni krócž nimo džěšče, šy tu štať, runje tu, a šy tam dale hla-
 dať, tam k tym šerkam, šady kotružž Wonežy a s Wonežami
 Šahrodničez šublescho! A wěšch, šcho šy prajit a wuwokaf:
 „Ššwoboda, ty šy moja! Nětko bježže tež šbožo moje!“

Wuzški poškocži a wotštupi wot shtoma do pucža. Bě jemu,
 jaťo by jeho něšcho šaknyťo, tať jeho to bolesche. Šdy by šo
 praschať, hdyž to, by drje na štribjet pschimnyť, s kotružž bě na
 shtom šhlenjeny byť, ale tam to njebě byť. Šnutška to bě,
 šwědomnjo, šte šwědomnjo to bě, kotrež jeho tať bolostnje čžwi-
 lowasche. —

„Tam do doła dele nětko twój pucž čže wjedže! To s lohka
 štupašch! Čžehodla to njeindžesch? Do doła dele to pschego lóž-
 šcho hacž na horu horje?“ Tón starý shtom tam to bě, kotruž
 tať rěčješche.

Šurij bu hñewny na njón a šawrješta: „Čžješch ty mje nětko

hiščeže hanicž? Šhumšcha to njeje! Ššy šebi to wjele ty-
 šžam wotpošchať, kotrež hinať njemóža hacž čžinicž po prajid-
 mje: „Šchtóž ma nješbožo, tomu njepobrachuje na tajšimi, šo-
 ššiz jemu wužměščenje pschidadža!“ — „Tola!“ tať po šhwilžy
 rjekny, „tola prawje masch, do doła to lóžko dže, tať lóžko, šo to
 do žyła njepytnejesch, tať lóžko! A přjedy hacž šo dohladašch,
 šy we šhubinje a — w šahubje! Šw, ja to wěm!“

Šchtom čžafesche k hłowu — abo bě to wěšit, kotruž psches
 jeho haťošy šaje? Šiščičžko, drje nimale te pošlednje, šlětowa-
 šche a šlětowasche padajo s jeho haťožkow, doniž njewošta ležo
 k nohomaj Šurja. Š woběmaj woczomaj bě jeho šlět pschewo-
 džat, nětko šhladowasche na njo. „To bě tež pucž“, tať k njemu
 rjekny, „s wyšoka do doła, ale to bě naturški pucž, tebi wot Šoha
 a wot pschirody postajeny! Mój pucž bě njenaturški, bě pschecži-
 wo Šohu a čžlowješkej wutrobje, tón, kotruž tehdy tu džěch. Tuž
 bješ džywa, šo tón, kotruž dženkša du, mi pschecžiwny je, hacž runje
 widžu, šo tón prawy je, tutón pucž tam do doła dele a tam dale
 do Wonež k šarschimaj!“ —

Šažo šaduny wěšit a jeho hólžy šhrabnychu šiščičžko a
 nješechu jo pschego do doła dele. „Čžješch ty mi pucž pošasacž,
 kotruž hičž mam?“ šo Šurij praschese, ša nim hladajo. — Tón
 pucž tam do doła dele, tať čžežki wón to mi! A čžehodla? —
 Šw, tehodla, dolež šym ja tať doľho, doľho hižo dyrbjat hičž,
 haj druhdy šamo bježč pucž do doła, pschego šhubscho do doła
 dele, do šhubin, tón pucž mojeho žiwjenja! Abó, bě to hinať?
 Nješšym do žyła ženje na wyšoke pschischof, wopratožže? Ššym
 pschego deľekach wostal a jenož měnit, šo běch někaťke wyšocžiny
 dožpit? A je to nětk tuto špóšnacže to, šchož tať čžežke na-
 čžini tutón pucž, tuto špóšnacže, šo to, šchož šym ša wyšocžiny
 žiwjenja měť a kotrež běch dožpit, do žyła žane nješechu. Šw
 běda, šym tola w blóče woraf a myšlach šebi, šo se šchleńčža-
 nym wosom jěšdžu?“

Šaťošy šchtoma šiwachu horje a dele, jaťo by shtom s hłowu
 nngaf. Šurij to s najmjenscha tať šrosumi, tuž jemu wotmoťwi:
 „Ty tež haj prajišch, ty starý domjazh? Tuž to dyrbi tomu tať
 bježč! — A tať, tať šrosymju, čžehodla to mój pucž mi tať čžežki.
 Wón tola wjedže s šhubin, s doła mojeho žiwjenja na wyšoke,
 na wyšoke, a byrnješch to jenož byťej — šoleni — mojeju —
 šarschjeju! — Tať wyšoko čžy tola šažo pschicž! — Šacž wšsche,
 — to budže wotwišne wot šarschisłeje wutrobny!“ —

Šacž k nanowymaj šolenomaj!“ tať pschi šebi wospjetowa-
 šche. „Šdyž maťy pachof běch a nanaj na šolenomaj šedžach,
 tať wyšoko měnjach, šo to šym! Šaž to šebi džěčži tať myšla!
 A dženkša! Starý šym došč. Ale hacž k nanowymaj šolenomaj
 tať wyšoko to, tať čžežki to pucž hacž k nim!“ (Šotracž.)

Šyrfej a štat.

Mješ tym šo wšchinosč w Šatškej se šchulow nabožinu
 bóle a bóle wucžiščežuje, pschiběraja na šchulach, tež šatškich
 šchulach te tať mjenowane bibliške šjednocženštwu šchulerjow
 (Schülerbibelkreise). Ššy to šjednocženštwu, w kotružž šo šchu-
 lerjo šřjedžnych a wšchšchich šchulow dobrowólne šhromadžuja,
 šo bychu šhromadnje w bibliji čžitali, pyťali, džěťali a šo bychu šo
 wuhotowali ša ššchescžijanštwu škutka. W Němškej je jich w tu
 šhwilu na 600 tajšich bibliškich šjednocženštwow mješ šchulerjemi.
 Šich wuhotowanja šy wopyťowane wot něhdyže 18 000 wopyťo-
 warjow. Tute šjednocženštwu šy šo mješ šobu šažo šwjalate,
 šo bychu tať lěpje a špomožnišcho džěťacž a škutkowacž moľte.
 Šich šřjedžiščežo je w Šohwinkellu, w krajinjje na Rheinom.
 Šatška došta w lěče 1904 šwoje přenje bibliške šjednocženštwu

schulerjow a to w Drježdžanach. Dženka maja to hižo 22 městow tajke sjednoczenstwa, tež Budyschin, a to s jich 50 jenotliwym sjednoczenstwami. A tomu pschidžela so hišćeje w 12 sakskich městach 12 biblijskich sjednoczenstwow mjes seminaristami, sčtož nochzemny pojabncz, tu wusběhnyč. — Woni mjenja, so torhaja a portorhaja to kralestwo teho Knjesa, ale hlej, wono byla twarjene dale a bóle! — Gratu pschimacž pať maju so tež bóle hišćeje, haj wjele bóle hišćeje nasche wječne wošady, nasche ratařske wošady. Nam na wšach hroža nětkole wschelafe strachi, wošebje tón, so wolitwjeny, abo, sčtož je to šamfne, so nam bywa bóle a bóle nasche fšesčizianstwo swonkowny činť. Pšicizina teho je wošebje to, so so wješnjanam ratařskich wošadow nětkole w čařu hospodařskeje nudy a drohoty hišćeje „derje“ dže. Staroscž wo wschědny khlěb, wo butru a bėrny tu njeje, s najmjenšča s wulkeho džela tu njeje, tu njeje w tny wuměrach a w tny hórkosčach kaž druhdže, kaž w městach a dželaczerškich wšach, kaž we worštach wschelařich sastojnikow, wošebje tny duchownych dželaczerjow. A hdyž dže tajny su, wo kotryniž so prajicž hodži, so njeřku ani wo wójnje ani wo nětcžich nudy šonili, su na wšach. A hacž tuto njenashonjenje čłowjeka prjedy džakownosčzi s Bohu a tak s dobročiznjenju a s pomoznym skutkam domjedže abo prjedy s wěstej spokojsnosčzi se šobu šamym a tak s wěstej šamoprawdosčzi a liwkosčzi, to njech kóždy šprawny šam rošbudži. W tutym wschěm wulke strachi, niz sa Knjesowu zyrkej ale sa nasche wošady, sa naschich wošadnych. A s tomu druhe, kaž te, kotrež wutwadžeja s teho, so maja abo tola dostawaja wjele pjenes a s wjele pjenesami je pschezo hišćeje s wjetšča hromadže so namakalo to požadanje po hišćeje wjazy! — Tu su, s jentym šlowom, sa nasche ratařske wošady wulke strachi a tu su sa pobožnosč a wěru a šwěru naschich ratařskich wošadow najrjenšče a najlěpiče škladnosčze, wobitacž a so wopokasacž jako te, wo kotrychž płaczi, so su, dofelž najbližichi s Božej semi, tež najbližichi s Božemu kralestwu. Potom budža nasche ratařske wošady te, s kotryniž Knjesowa zyrkej dobudže, njech steja pschecžiwizny, hdžež čzedža, a njech su, kažny čzedža.

Karl August Rozor.

Niz dolho hišćeje a Šerbjo pošwjecžichu 50. pošmjertniny šwojeho špěwarja Handrija Seilerja! A dženska sažo hižo podobny wopomnjeński dženi! Stoty narodniny nascheho šerbškeho hudžbnika Rozora, kotrehož najwjetšeho šerbškeho hudžbnika mjenujemy. Kaž tutej šwjedzenej tak jedyn pschi druhim, tak to staj mužaj, kotrymajž stej wěnowanej, Seiler a Rozor. Seiler a Rozor, tutaj mužaj, a tak jeju mjeni a jeju džela a tak tež jeju šwjedzenie šlušataj hromadu. Šhromadne bě jeju dželo sa Šerbom, sčtož tón jedyn psches šlowo wuskutkowacž čyžsče, to tón drugi psches šynť, a nanajrjenšcho to, hdžež Handrija Seilerja šlowo hromadu šallincža je šynťom Rozora!

Dženi 3. dezembra 1822 to bě, jako so we Sahorju, hórškej wjeszy njedaloko Budestez, narodži kšěžnikaj a čžkli Pětrej Rozorej a jeho mandželškej Eleonorje rodzenej Fröhnelez šynť, jenicžki šynť, nasch hudžbnik Karl August Rozor. Bě rodženy hudžbnik. S wješnyni hólzami hrajo porucži wón hólzami, so bychu, w nalěčzu s wjerboweje štory pschecžalki dželajo, tute we wschelařej dolhosčzi wuhotowali, a to tehobla, dofelž tak wschelaře šynťi, hłubšče a wysče, dawachu. Tak bě možno, jednory konzert wuwjesčž.

S tuteho wješneho koncertneho mištra bu nasch wulki hudžbnik. Jeho mjeno wostanje njelapomnite. Jeho stote narodniny tuž nješmédža bjes pošwjecžanja wostacž mjes ludom,

lotryž je wón wo wulke hudžbne šutki wobohacžil. A tutón šwojedžen wotměje so wo jeho domisnje, so šapocžinajo wo Sahorju, so šfonsčejjo wo Budestezach. Dróbnischi program su Šerbške Notwiny hižo dženska tydženja podale. W Sahorju šuttuje pschipołdnju w 12 hodž. ludowy šerbški orchester. W Budestezach šapocžina so šwjatocžnosč w ¼4 hodž., a to wo zyrkwi, rěčzi tam knjes šarať Domasčka, s tomu šhromadne a šolospěwy. A tomu pschisamfne so dalscha šwjatocžnosč w „Jugendheim“ w 4 hodž. Zeje program su šwjedženška rěčž, šhory, šola, duetty, šwaztetty a druhe. Mjes druhim wustupi měšchany šhor Šufecžanškeho towarštwu „Radosč“ pod nawjedowanjom knjesa wučerja Šekta. Wuhotowanje šwjedženja štawa so psches hudžbny wotryad nascheje „Macžizy Šerbškeje“. Tuž njech šerbški lud s džakowanjom šobu šwjecži stote narodniny nascheho Rozora!

Š bliska a s daloka.

Do Budyschyna pschijedže njedželu 2. adventa ewangeliški krajny biskop dr. Ludwig Ihmels, so by Budyschin a Łužizu wopytal. Wšyšlity šebi, so šmě tež šerbška předařska konferenza jeho wošebje powitacž a pschi tym nowemu a najwšchemu mjednikaj nascheje šakšje ewangeliškeje zyrkwi rošprawjecž wo wošebitych nudy a naležnosčach Šerbom. Mamy tola dawno hižo pschilubjenje, so šastupjer šakškeho konsistorija do Łužizy pschidže, so by tu dale jednak wo namjetach a pschecžach lužiškich wošadow a šerbškich wošebje. Šondželu po 2. advente imēja duchowni Budyschškeho zyrkwineho wotrejša šhromadžišnu, so bychu s knjesom krajnym biskopom šhromadne jednali a wuradžowali wo nadawčach a praschjenjach zyrkwi. Šdy so duchowni šerbškich wošadow s tajkej šhadžowanzy šaidu, wo tym hacž do dženska (27. 11.) nicžo nješhonichmy.

We Budestezach wuhotuje dženska, 3. dezembra Macžiza Šerbška psches šwój hudžbny wotryad pošwjecženje štoty narodninow nascheho šlawneho hudžbnika K. A. Rozora. Šswjedžen pschewjedže so w 3 dželach: Pšcipokdnju w 12 hodž. w narodnej wjeszy Sahorju psches ludowy narodny orchester; popołdnju ¼4 w Božim domje w Budestezach a w 4 hodž w „Jugendheim“ w Budestezach. So bychu so jich prawje wjele Šerbom pschi tym wobdžělili!

S Londona so psche, so tam Water Bernhard Vaughan šemrě. Jeho mjenowachu: „dobre šwědomnjo“. Se šwojini poškutnymi předomanjemi je wón tež sa wškoři a niski lud wulkeho Londona wjele lět tole byl. 21 lět je tam tutón katolški měšnik šuttkował. We wótrych poškutnych předomanjach měrjesče so wošebje na brachi a hrěchi hornich worštow. Šchwitšasche wopacžne wutublanje džecži, wošebje tež wošebne draščenje a džiwušku draštu žónškich. Luxus bu wot njeho kručze šafudženy ale pať tež wšcho druhe, sčtož je wopacžne a njeprawe wo čłowškim žiwjenju. Tak tamasche tež waschnicžko bohatty knjenjow a knježnjow, pšyčži pštonicž a nicžo čžinicž. — Bychmy nětkle wo Němskej, wo Šakškej wěšo tež, tajkeško předarja trjebali a s tomu to, so to njeby podarmo bylo!

— Wistowanje. M. w M. sa 2. advent. — M. w Šr. sa 3. advent.

Šamolwity redaktor: šarať Wyracž wo Šofacžizach.

Čžisčej Šsmolerjež knižicžisčejernje a knižarnje, šap. družstwo s wobmj. rukowanjom wo Budyschinje.